

NICK CLARK WINDO

ÎNLOCUIREA

Traducere din limba engleză de
LIVIU SZÖKE

CORINT
BOOKS

—2020—

Kate

Ce ai sacrifica?

Asta vezi atunci când oprești Feedul? Ceilalți clienți din restaurant se foiesc în jurul meu; cu toate acestea, singurătatea mă copleșește. Ar trebui să mă simt la adăpost în mijlocul conversațiilor zgomotoase, însă ceea ce mă frapază e țiuitul bizar pe care-l aud în urechi; Tom are dreptate. Trebuie neapărat să-mi amintesc asta. Chiar dacă această nemișcare neconectată pare stranie, îmi place senzația că totul încetinește; ce bine ar fi, totuși, dacă aș putea ignora, pur și simplu, mâncărimea din creier!

Ceva mai devreme am umblat fără oprire între sălile de curs, așa că încă vibrez de energie, chiar dacă l-am scos pe Rafa la o plimbare lungă prin parc, după ore. Apoi m-am așezat pe o bancă, având Feedul oprit și setarea „Nu deranjați” pornită, și am început să-i arunc mingea și să privesc cum se jucau copiii. Atâta tot. Nimic altceva. Fără discuții, fără fluxuri de știri. Aveam teme de corectat (elevii din clasa a IX-a K trebuieră să analizeze într-un mod neconvențional *Furtuna*) și ar fi trebuit să-i trimit un mesaj lui JasonStark27 ca să-i anulez pedeapsa, dar n-am făcut-o. Nici măcar rezervorul de date nu mi l-am verificat. În schimb, am rămas pur și simplu pe loc, așezată pe bancă și tresărind neîncetat din cauza torturii repetate a

zgomotului scos de leagănele ruginite, forțându-mi gândurile să încetinească. Și, treptat, agitația s-a estompat. Bătăile inimii s-au domolit și am simțit cum și bebelușul dinăuntrul meu s-a liniștit: mișcările i-au încetinit, iar mintea mea și-a regăsit ritmul. Acțiune – reacțiune, așa cum trebuie. Tom ar fi fost mândru; acum îmi pornesc iar Feedul, discret, aici, în restaurant, doar FluxulPersonal, și-i dau un ghiont ca să-i indic că sunt de acord cu el. Conexiunea îmi face inima să bubuie năvalnic și, fără să mă mai gândesc, mă cufund cu totul în vorbăria frenetică a FluxuluiPublic din restaurant, mă las cuprinsă, fără să mă gândesc a doua oară, în...

— Nu!

Tom ridică din sprâncenele-i groase și se holbează la mine, deși nu-mi dau seama dacă este surprins sau supărat, dat fiind că Feedul său rămâne oprit și, astfel, emoțiile lui îmi rămân cu totul necunoscute.

Îmi opresc iar Feedul, procedând aidoma unuia dintre elevii mei năzdrăvani, și o vreme rămânem tăcuți. El îmi zâmbește, dar eu nu-i răspund la fel. O bucată de timp, cât îmi ia să îmi recapăt puterea de concentrare, nu mă simt în stare. *O pot face, o pot lua ușor*. De ce pentru Tom este atât de simplu? Ochii mi se abat în toate părțile, dornici de informație. Tacâmurile celorlalți treizeci și trei de clienți se freacă unul de altul, în timp ce râsetele ocazionale, neintenționat de reale, răsună în toată sala. Cineva tușește. Totuși, nu se rostesc cuvinte, nu discută nimeni cu ade-vărat, ceea ce îmi îngăduie să aud ciripituri de păsărele deasupra mugetului superstrăzii, un lucru de-a dreptul adorabil. Însă problema cu off-line-ul este că e atât de lent!

— Cât timp va dura?

— Ar putea dura la nesfârșit, zice Tom, înclinându-și fruntea lată răbdător, înainte de-a se răsuci către bucătărie. De cât timp așteptăm?

— O să verific!

— *Kate!* mă avertizează Tom cu blândețe în glas. În seara asta suntem *înceți*.

Și iată-l: tonul acela de psihoterapeut. Implică mult mai multă autoritate decât o merită experiența pe care o are; de fapt, cred că am ghicit cum stă treaba abia anul trecut, când a început el să practice, însă nu-mi pot verifica datele, ca să fiu sigură, fără să intru iar on-line. Dar dacă pe *mine* mă enervează, de ce nu i-ar enerva și pe clienții lui? Și asta n-ar fi bine; el trebuie să-și facă treaba. I-a luat ceva vreme să se adune și își adoră munca. Ba chiar e foarte bun în ceea ce face. E a *lui*.

Așa că îmi desprind iar privirea și cercetez realitatea din jurul meu, trecând dincolo de clienți, până afară. Încă nu s-a întunecat, deși superstrăzile aruncă umbre asupra acestor părți ale orașului. Ne-am mutat în zonă în urmă cu doi ani, chiar înainte să ne căsătorim. O superbă casă veche (clădirilor noi le lipsește sufletul, iar mie îmi place ca o casă să aibă trecut) și mult mai scumpă decât am visat noi vreodată că ne vom permite, însă ne-au ajutat părinții lui Tom. Eu încă mai am sentimente contradictorii din această cauză. Tom e în aceeași situație. Însă aici suntem în vârful unui deal, superstrada se arcuiește nu departe de noi, deasupra, iar orașul se așterne la picioarele noastre. Atât de mulți oameni acolo, jos, în fața mea, și milioane de lumini care scânteiază precum atât de multe vieți pulsânde, iar eu aș putea sta de vorba cu oricare dintre ele, cu gândurile proiectate de turnul luminos plasat în apropierea râului, Hubul principal al Feedului. Creația tatălui lui Tom. Veghind asupra noastră, a tuturor: urechile unui ac prin care se strecoară toată lumea.

Doar văzându-l, mă simt tentată să plonjez iar în rezervorul personal; ard de nerăbdare să verific noul sondaj pe care

I-am lansat. Două sute de milioane de urmăritori am acum! (Dacă aş accepta remunerațiile, și mi-aș dori s-o fac, aş izbuti să renunț la predat, dar *nu*.) Mă simt tentată să lansez o comandă pe GPS, ca să văd cât de departe sunt de oricare dintre urmăritorii mei, însă renunț și încerc să-mi ignor mâncărirea din creier. Dintr-un alt rezervor de date am aflat ieri că, de fapt, nu implantul e cel care-ți provoacă mâncărirea. Feedul nu creează nicio senzație fizică. E doar un *impuls* pe care, ca să-l putem cumva identifica, îl atribuim unei senzații fizice, așa încât creierul nostru ne spune că ne mănâncă. Răspândesc și eu informația în rețea. O sută treizeci și șapte de milioane de oameni au dat „like”, deși mă îndoiesc că le-a plăcut cu adevărat.

Închid ochii, iar amintirile mele cu imaginile-fantomă ale Feedului străbat întunericul precum luminile neoanelor ori ale stelelor un peisaj urban intern mare cât lumea întreagă, în care toți oamenii locuiesc aproape de tine. Atât de frumos! Și de neevitat! Atât de confortabil!

Nu-mi vine să cred că am devenit dependentă!

Tom are dreptate și în această privință, ceea ce mă face să-l detest și să-l iubesc, în același timp. Cu ochii deschiși iar, off-line acum, panourile cu reclame de pe stradă arată ca niște pătrate gigantice cu quickcode-uri întinse pe toată suprafața lor imaculată. Lumea a amuțit de tot. Gălăgia FluxuluiPublic al restaurantului s-a stins. Habar nu am ce meniu au aici și nici nu-i pot atrage atenția ospătarului. E ca și cum nici n-am exista. Suntem aici, învăluți ca într-un cocon de tăcere domolită, în timp ce restul oamenilor care ne înconjoară comunică unul cu altul, mănâncă și râd, și e ca și cum...

Ghetele ospătarului bocăne pe podeaua de lemn în timp ce iese din bucătărie; brațele îi sunt acoperite de tatuaje. Așază

farfurii în fața a două tinere ale căror buze tremură ușor, schițând jumătăți de zâmbete, în timp ce ochii li se rotesc și parcă pulsează în orbite. Ospătarul macină piper deasupra farfuriei cu mâncare a fetei blonde, însă nu și asupra celei a prietenei ei; discuția lor nu s-a auzit, însă cuvintele ar fi fost de prisos. Deși ospătarul privește acaparat cu totul într-un colț de rețea aglomerat, eu știu că nu asta vede el de fapt. *Ciudată stare: Să dormi cu ochii larg deschiși!*¹, așa cum ar cita fără pic de efort elevii clasei a IX-a K, în cadrul testului lor neconvențional (deși n-ar face-o). Mai degrabă, tipul accesează o multitudine infinită, stând de vorbă cu prietenii lui, ascultând muzică, trimițându-i mesaje prietenei sale... sau nu, îmi zic în gând, atunci când pe buzele celor trei se formează, în același timp, zâmbete, pentru că pare că bărbatul flirtează cu ele, iar eu rămân mai departe cu mâncărimile mele din ce în ce mai enervante, simțind un impuls uscat, căci interfața Feedului îmi zgândărește creierul așa cum o face mucoasa iritată din fundul gâtului meu.

Tom face câțiva pași mari și-l prinde de braț pe chelner, care tresare simțind contactul și se holbează când își dă seama că cineva chiar vorbește cu el, rostind cuvinte adevărate. Tipul își ferește privirea când Tom îl forțează să *se uite* de-adevăratelea la lume și să vadă realul. Apoi Tom îl trage spre masa noastră, iar tânărul ospătar se leagănă neliniștit pe picioare. Deasupra sprâncenei are tatuat un quickcode minuscul, care seamănă cu un vultur; acesta poate fi scanat instantaneu și îmi poate amplifica lumea, ceea ce mă face să mă întreb: ce aș vedea dacă mi-aș porni Feedul? Ce tip de piele și-ar seta? Are tenul deschis, deci poate că fetele acelea l-au văzut nițel mai bronzat. Dinții îi sunt

¹ William Shakespeare, *Opere 1. Sonete. Furtuna*, trad. din limba engleză de Violeta Popa și George Volceanov, actul 2, scena 1, Editura Paralela 45, Pitești, 2010 (n. tr.).

inegali, dar poate că, pentru ele, a afișat un surâs perfect. Sau poate că s-a setat să arate precum cineva celebru. Să-ți oprești Feedul e ca și cum ai trage un vâl într-o parte. Poate că nu va fi la fel de frumos, însă-i real, iar Tom are dreptate, știu că are, bineînțeles, și nu doar din cauză că își urăște tatăl: e și un lucru sănătos pe care poți să-l faci.

— Nu, nu, *nu*!

Tom pocnește din degete, iar privirea uluită a ospătarului se-abate din nou spre el.

— Nu suntem conectați, pronunță el în mod exagerat, imitând și o gură cu ajutorul mâinilor. E doar *vor-bire*.

— Sunteți... *off-line*? întreabă ospătarul, cu un glas răgușit din cauza lipsei de antrenament.

Privirea i se împăienjenește o clipă. Cui i-a trimis mesaj chiar acum? Managerului său, să-i ceară ajutor? Acelor fete? Probabil că nu; ele nu se întorc să privească. Să fi răspândit în rețea zvonuri despre noi? Mă îndoiesc; setările de securitate ale lui Tom sunt atât de puternice, încât, practic, e imposibil să dai de el în mediul virtual; a avut grijă tatăl său de acest aspect.

— Aveți vreun meniu? întreabă Tom, aruncând o privire spre mine.

Se distrează de minune pe chestia asta.

— Nu unul adevărat, desigur, răspunde chelnerul, atingându-și tâmpla cu un degete, de parcă am fi doi idioți. Doar Feedul.

Tom surâde, privindu-l din cap până-n picioare într-un mod despre care știu că înseamnă probleme și, în plus, a fost o zi lungă, așa că:

— Paste? intervin eu, iar ospătarul încuviințează. Îmi simt ciudat cuvintele în gură, însă vorbesc cât pot de repede: Atunci, bolognese pentru mine și carbonara pentru el. Și o salată, vă rog. Doar cu verdeață.

După ce pleacă ospătarul, în ciuda dispoziției proaste, expresia de pe chipul lui Tom mă face să râd. Asta îi smulge și lui un zâmbet, ceea ce e drăguț, căci surâsul îi este încă blând, încă mai are obraji de om tânăr pe sub părul bogat și lăsat în jos. E doar un pic mai lung decât îl avea înainte să ne căsătorim. Mă las pe spate și-mi împreunez mâinile deasupra burticii, simțind copilul. Mami și tati sunt din nou fericiți, fetițo, așa cum eram odată. Ne face plăcere să fim împreună. Încă o mai putem face, să știi. Ne simțim bine împreună, numai că sunt și alte chestii care ne stau în cale. Distrageri. Viața asta.

Tom se apleacă spre mine și-și însoțește fiecare cuvânt cu un ciocănit în masă:

— Kate, totul e-așa de-aiurea!

Vorbește foarte serios, foarte sincer, dar cum să venim în locuri publice și să deplângem soarta lumii a început să facă parte din rutina noastră, nervozitatea lui pare învăluită și de o anumită căldură. Îi apuc totuși degetele, înainte să renunțe cu totul.

— Da, chiar este. Noi doi suntem singurii care au mai rămas normali.

— Serios, *uită-te* și tu la oamenii ăștia! Nu mai trăiește nimeni în lumea reală!

În pofida faptului că vorbește în șoaptă, totul capătă o tentă firoasă. Și, firește, dat fiind că suntem off-line, habar n-am ce gândește atunci când pe chip îi apare o expresie de îmbufnare și ceva i se stinge în priviri. Își trage mâna din strânsoare și iată-l, a plecat deja departe, mai mult ca sigur cu gândul la răfuiala asta personală cu tatăl său, cu familia lui, cu Feedul, însă nu am de unde să fiu sigură. Faptul că izolează astfel ce-i trece prin minte mi se pare aproape vulgar. Oare la ce se gândește? La viața lui alternativă, poate, la cea pe care a ales să n-o trăiască

niciodată, unde-ar fi stat tot timpul implicat în Feed, în loc să fugă cât mai departe de el. Despre acest subiect am tot discutat pe vremea când studia să devină psihoterapeut. Când a ales *acea* carieră – vorbitul ca mod de vindecare – pe când tatăl său punea la punct Feedul. Ei bine, doar nu trebuie să fii Freud, nu? Îmi amintesc bucuria lui Tom înainte de-a-i spune și-mi amintesc și furia tăcută a tatălui său. Am tot discutat, eu și Tom. E unul dintre punctele noastre forte. Când ne facem timp. Cum e seara aceasta, când am hotărât să o luăm încet. Însă-mi doresc ca el să poată să-și acorde și puțină pace. Își mestecă buza de jos și privește în gol pe fereastră, în timp ce ochii îi fulgeră în toate părțile, ca și cum ar fi conectat și-ar lansa știri în rețea, însă verific și văd că n-o face; Feedul său rămâne în continuare oprit.

La fel și-al meu.

Blonda și bruneta mănâncă tăcute din farfurii, mecanic, pierdute într-o discuție una cu alta sau cu alții, sau cu foarte mulți deodată. Din afară, cine știe? Ochii li se mișcă și mai repede decât ai lui Tom, dar ceea ce văd ele nu sunt mesele și posterele vechi de pe pereți, cu culorile pulsânde, stroboscopice, ale Feedurilor lor. Mă mănâncă iar creierul, devin brusc conștientă de acest lucru, iar senzația e de nesuportat. Degetele mi se flexează și se strâng singure. Am gura superuscată. Mi-aș putea verifica sondajul. Aș putea verifica rezervoarele de știri pentru a vedea modul cum a evoluat Energen. Toată lumea a rămas surprinsă de anunțul făcut de companie, însă parcă nu s-a gândit nimeni să întrebe *de ce* a fost oprită forarea arctică, de ce *acea* decizie a fost luată chiar *acum*, de ce Anthony Levin, directorul executiv al firmei, a făcut-o în timp ce zâmbea prietenește lumii întregi. Eu n-am încredere în el. Se pune ceva la cale. Lumea e perturbată, iar oamenii se comportă bizar: afacerile sunt imprevizibile, politicienii, perversi.

Totul e foarte ciudat, iar creierul (creierul meu adevărat, pus la treabă acum, aici, rămas fără Feed) a început parcă să mă doară. Aș putea, dacă aș fi conectată, să mă relaxez, să recuperez evenimentele pierdute. Mama și Martha voiau să trimită mesaje în seara asta, pentru că Martha are vești de împărtășit despre noua ei casă; eu mi-aș putea lăsa lumea personală deoparte și să-i cunosc îndeaproape pachetele de amintiri legate de un loc aflat la atâția kilometri distanță, într-un moment de-acum trecut, ca și cum eu însămi m-aș afla *acolo*. Mi-aș putea verifica sondajul; „Ce ai sacrifica?” a avut parte de zeci de milioane de retrimiteri pe zi. Tuturor le plac sondajele. Însă eu trebuie să-l păstrez proaspăt. Atenția oamenilor trebuie permanent hrănită, iar dacă îmi doresc să-i influențez să se *gândească* la lume, trebuie să fiu ingenioasă. Trebuie să mă fac auzită peste murmurul general. Asta nu înțelege Tom: că eu îmi folosesc Feedul pe post de unealtă pentru a face bine. Nu sunt *dependentă*!

Unul dintre primele sondaje legate de „Ce ai sacrifica?” a fost „... pentru ținuturile arctice?” S-a potrivit, având în vedere știrile de azi despre Energen, dar nu prea mulți au luat parte la el pe atunci și-am învățat din asta că nu prostia sau nepăsarea sunt de vină, ci distragerea atenției. De vină e zgomotul de fond din jurul nostru, care ne-ademenește, ne tentează. Așa că acum le strecor pe cele politice printre lucruri de genul „... ca să arăți bine?” și „... ca să pui mâna pe bărbatul visurilor tale?”. Am primit peste șaiszeci de milioane de distribuiri cu acel sondaj, apoi, i-am lovit cu „... ca să fii mai bun cu planeta?”. Optzeci de milioane de distribuiri. I-am dat gata. Rezervoarele de știri mi-au îmbunătățit statisticile. (Politicienii au avut „câștig de cauză”, cum era și normal – cine nu i-ar sacrifica?!). Tot ce contează este să-i determini pe oameni să se gândească măcar o clipă la ce îi facem lumii în care trăim. Dacă am putea obține un punct

de sprijin ca la alpiniști, atunci n-ar trebui decât să le deschidem oamenilor nițel ochii, apoi marile schimbări ar putea veni de la sine. Încă nu știu despre ce va fi următorul sondaj, însă, din punctul în care mă aflu acum, îmi spun ceva de genul „Ce ai sacrifica... pentru binele propriului creier?”, pentru că – iar acest lucru nu i l-aș putea mărturisi niciodată lui Tom, deși mi-ar plăcea să i-l arunc în față – nu cred că aș sacrifica Feedul! Nu cred c-aș putea! Nu pot! Vreau să continui, chiar acum, și urlu după el pe dinăuntru! Însă... respir... „hai, Kate, haide”... respir și-mi împlânzesc tonul vocii, pentru că asta ar fi trebuit să fie o seară plăcută, iar gândurile mele pur și simplu au luat-o razna. La fel ca ale tuturor. Trebuie să mă concentrez.

— Hei, Tom, ce-ar fi să facem niște anagrame? Să ne punem vechile creiere la treabă...

El face o grimasă și se foiește pe scaun.

— Așadar, Kate, tu ce-ai mai făcut azi?

Și apoi... nu mă pot abține; e din cauză că m-am gândit la asta și-am tot trimis vești legate de subiect toată ziua, astfel încât legăturile sunt proaspete, iar eu tânjesc atât de tare să-mi verific rezervorul de date, că parcă mi-ar sta pur și simplu pe limbă, un obicei care s-a statornicit deja în toată ființa mea – intru on-line, și...

... pe unde naiba ai umblat? îmi scrie Martha & mama-i chiarînspele ei, emoticoanele ei dânddeînțele că e pe cale să se repeadă la mine, dar oblochez & o întrerup. Am ieșit în oraș în seara asta, îi scriu eu, Tom are impresia că face bine la creier să o luăm încet, să-l facem să funcționezecumtrebuie. Nu fi ridicolă, intervine brusc mama, aruncă și tu o privire la știrile surorii tale & înainte s-o pot blocaiar îmi trimite una care explodează precum o celulăcerebralăproaspătformată în minteamea, simțurile &

emoticoanele Marthei adunate-nmemoriaei prinzând formă precum un polip în creierul meu, așa că sunt ea, nu eu, o vreme:

... Sunt pe peluză, privind în sus la casa nouă, la fațada albă (noua [*aburiderespirație*] nuanță de la [*PerfectPain*], o reclamă îmi apare în fața ochilor), ferestreascuțite, cerînnotat deasupra. Pășesc pe alee (pajiștea aceea pare plină de buruieni, folosește noua [*Weedaway*], o reclamă îmi apare în fața ochilor) & îmi crește rîmtulbătăilorinimii când întind mîna spre ușă; inimaîmibate cu 42% mai repede & în sânge mi se revarsă un șuvoi de 2,3% endorfine. E atât deinteresant! BioLockul – *al meu* – mă recunoaște, pentru că e încuietoareamea din *casamea*! & ușa se deschide automat & aud copiii la 6.72m în urma mea alergând pe alee, dar eu am ajuns la jumătatea holului deja, umbrelerăco-roase & mirosulproaspăt al soluției de lustruire & e...

... îngheț amintirea & le explic că le voi scrie mai târziu, pentru c-am fost deja on-line 4milisecunde & Tom își va da seama dacă mai rămân mult & încă n-am navigat prin niciun rezervor de date în căutare de știri despre Energen și nici nu m-am uitat la rezervorul cu [*CeAiSacrifica?*] & văd că afișările mele clipească din cauza celor 57603 de mesaje, deci probabil că sondajul mergebine. Un mesaj de la cineva pe nume ChloeKarlson437 sosește chiar în timp ce mă uit – *Ține-o tot așa, că o faci bine, Kate!* –, dar n-am timp să-i răspund pentru că – Oh, *hai*, Kate, îmi scrie Martha & arunc un plusdeadrenalină & în același timp caut repede informații despre [Energen] & extrag șiruri de date din toate rezervoarele, dar nu găsesc nimic nou, așa că îi dau de veste grupuluimeudeprietenica să văd dacă au aflat ceva nou & trimit repedeoscută Marthei & un emoticontremurător mamei & le spun că le voi scrie mai târziu & mă deconectez & n-au trecut decât 11 milisecunde...

... dar Tom a observat deja.

— Ești *dependentă*, Kate! șuierea ei.

— Și tu acum! mă strâmb eu și fac un gest către toți ceilalți, deși știi bine că are dreptate.

— Ești la fel ca toți ceilalți!

— Și tu ești un snob! Nu, știu, continui eu, pocnind din degete, gândind cât de repede pot fără Feed. Ai un complex oedipian de intersexual transgen indus de abandon.

Ne amuzam cu acest joc înainte ca el să-și termine studiile de psihoterapeut: cât de exagerat de complicate poți face să sune niște simple sindroame psihologice? Iar asta chiar îl face să râdă.

— E un complex legat de tati, însă cu mult mai complex, mai adânc, explic eu, mulțumită de propria persoană, mulțumită de creierul meu și profitând de faptul că Tom are simțul umorului.

Însă el se oprește din râs. Îmi aruncă o privire. Clatină din cap. Nu e nevoie de emoticoane.

— Folosești prea mult Feedul, Kate! Serios. Ești... Înainte nu procedai așa. Îmi pare rău că te enervez, dar o fac pentru că-mi pasă. Bebelușul o s-o ia razna din cauza asta...

Ne lăsăm din nou învăluiți de liniște, însă nu ca mai devreme. E ceva mai mult acum. Suntem amândoi de acord că Feedul a scăpat de sub control. Acest lucru ne-a legat atunci când ne-am întâlnit prima dată, la nunta fratelui său. Ne făceam amândoi griji pentru situația în care ajunsese lumea, iar Tom crede că lucrurile s-au înrăutățit în ultimii cinci ani, cât au trecut de atunci. Părinții mei nu consideră că Tom este un om bun, din cauza familiei lui – e un Hatfield –, însă el chiar e cumsecade; știu că este, o simt cu toată inima. Nu este ca tatăl sau ca fratele lui. Totuși, are și el dorința aceea de absolutism, lucru pe care-l simt acum, când mă pune să aleg. Între el și Feed. De parcă nu i-aș putea avea pe amândoi. Îmi mut atenția de la el și-mi mângâi ușor burtica, unul dintre copiii pe care, le-o spun în mod regulat celor două sute de milioane de urmăritori pe care-i am, îi condamnăm la moarte din cauza modului în care trăim. Și ea-i o Hatfield.

— Kate, vrei să intri iar on-line? Dacă vrei, putem alege să fim înceți mâine-seară.

Dar înainte să-i pot răspunde, se întâmplă precum un val. Zăngănit de tacâmuri și scaune trase în spate. Icnete și un amestec de cuvinte confuze, pronunțate de fapt în lumea reală, însă îmi dau seama de faptul că ochii tuturor au început să fulgere și mai iute decât înainte. Cineva suspină; fata blondă și-a apăsât ambele mâini peste gură. Ospătarul a rupt-o la fugă spre ușă.

— Tom?

— Intră on-line! mă îndeamnă și intră și el cu o fracțiune de secundă înaintea mea și...

... sunt asaltată de soramea. Martha țipăisteric, așa că oblochez & strâng testosteron ca să combat șuvoiuldeadrenalină pe care-l simt, panica ei e contagioasă, & mama trimitemesajedisperată, Unde ești, unde ești? Ți-am scris mesaje *secunde* întregi, Kate, ce-i în *neregulă* cu tine? O blochezși pe ea & observ că subiectele mele au mii de mesajenoi & n-am mai simțit niciodată așa ceva: Feedul se răsuște din cauza uneigreutățizdrobitoare care aproape că mă dărâmă de pe scaun în lumea reală. Încerc să-mi încetinesc sistemulendocrin pentru că acum mama se răsteștelamine prin mesaje că Martha strigă la ea & *decemi-am-blocatsora*? Apoi asupra Feedului se pogoară tăcerea, în timp ce miliarde de conturideFeed se opresc, precum un val mareic care se retrage, înainte ca breakingnewsurile să dea năvală precum un tsunami. Meme-urile năvălesc & zvonurile se răspândesc la fel ca o molimădeneoprit. Rezervoareledeștiri se revarsă și creează un valgigantic. În jurul lor cresc nori, în timp ce oamenii se strâng să privească, & mama mă copleșește cu panica ei, *Ce se întâmplă?* Medulosuprarenala îmi inundăsistemul cu adrenalină în timp ce mă reped să privesc la unul dintre rezervoare, dar ceva mi se închide drept în nas. *Însă n-a stăvilil nimic*: Feedul e liber & oamenii daunăvală în alte rezervoare de date, care sunt stăvilite & stăvilite

din nou, blocate de... companie? De guvern? Într-un răstimp de 3nanosecunde, 127734rezervoarededate sunt create & stăvilite & îi spun mamei că nu știu ce s-a întâmplat & îl înghiontesc panicată pe Tom, însă el îmi trimite instantaneu un mesaj că încearcă să-i scrie fratelui său Ben & apoi ceva se infiltrează afară din liniștitoarea Feedchatter & apoi urmează un videoclip, un videoclip devine viral, se răspândește mai repede decât orice altceva de până atunci & ei încearcă să-l oprească & [dariancharles] știrea este că PreședinteleTaylor1 a fost ucis. Totul devine tăcut. Toate conturiledeFeed au amuțit. *PreședinteleTaylor1 a fost ucis*. Se răspândește prin fractali în totFeedul, apoi suferă o mutație și se schimbă în *asasinat*. Deja s-a instalat haosul în SUA, o panică moliptoare, economia a stagnat cu totul & soldați au fost mobilizați în partea de est. Nivelurile mele de cortizol au crescut cu 18,2%, inima îmi bate de 2,93ori mai repede & sunt 100 de mii de astfel de videoclipuri & imediat ce 1rezervor e stăvilat, alte2000 îi iau locul & ridic privirea care-i diferența dintre *crimă* & *asasinare* & mama încă mai țipă, dar glasul i se pierde în mugetul general & e ceva ce are de-a face cu cuvântul *hașîș* care e un termen arhaic pentru C21H30O2 & accesez unul dintre rezervoare & ce-i acolo, chestia pe care o înghite toată lumea, ceea ce se află la originea tuturor acestor rezervoare de date și vine în mod repetat & fără oprire, prinzând viață este un videoclip cu tagul [RichardDrake-62SeniorAnalistDeSecuritateWH.SUA.StaffID#22886284812] & pe care scrie c-a apărut acum 7,23secunde. Pătrund în fluxul lui de date stocate în memorie. N-am idee unde se află încăperea asta, căci localizarea GPS e blocată, dar seamănă cu orice altă încăpere pentru operațiuni speciale din orice alt eveniment la care am fost martoră până acum. O masă lăcuită reflectă lumini de neoane bâzâitoare. Ecranesubțiri & birouri împodobesc pereții izolați acustic. Apoi PreședinteleTaylor1 intră în cameră cu un pulovercrem (noul model de la [Muitton], îmi semnalează o reclamă) aruncat peste umeri, cu o cană mare plină cu cafea neagră & aromată

(mixtura [*arabeanica*] de la [*Nesspro*], îmi semnaleză o reclamă) într-o mână, & asta este CasaAlbăSUA, asta *era* CasaAlbăSUA în urmă cu 7,34secunde & amintirea asta ce se revarsă în afară este o breșă de securitate incredibilă, nici nu mă mir că rezervoarele de știri au fost stăvilite &...

— Bună ziua tuturor, rostește PreședinteleTaylor1 în lumeareală, pe un ton aspru-plăcut & se așază. Înțeleg, continuă el, că în lumina surprinzătoare a știri emise de Energen s-a lansat o adevărată cursă pentru ȚinuturileArcticeSudice. Nu le vom lăsa să cadă în mâinile cui nu trebuie. Oameni buni, se dă o grea bătălie într-un climat rece. Dar înainte ca pe chipul președintelui să se formeze un surâs complet, imaginea filmată de RichardDrake62 este acoperită cu totul de o siluetă neclară – PatrickVaughn59, semnaleză tagul acestuia – care se ridică în picioare & scoate la iveală o armă. Capul președintelui se transformă într-o jerbă roșie. Camera se răsucesce invers atunci când RichardDrake62 se aruncă pe jos la adăpost & amintirea lui RichardDrake62 se pierde și devine neagră & urmează zgomote confuze & cineva țipă ceva care seamănă cu „DarianCharles!” & [*dariancharles*] se răspândește imediat în mii de rezervoare de știri care întreabă [*cineestedariancharles?*] & apoi videoclipul se repetă – se repetă – se repetă. Oricine-ar fi răspândit filmarea dă zoom de fiecare dată pe chipul președintelui când capul acestuia s-a făcut bucăți & amintirea încetinește până devine o înșiruire de bucăți de cadre disperate – capul președintelui se face bucăți în slow motion & filmarea asta este transmisă în 47196255conturideFeed *doar din acest rezervor de știri* & într-o cascadă amețitoare, toate rezervoarele de știri sunt dintr-odată stăvilite. Totul se oprește...E ca și cum am pășit dincolo de marginea lumii. Nu se mai întâmplă nimic; nu mai există decât un singur mesaj care apare pe totFeedul, oriunde aș căuta. E de la guvern și-mi spune să *plec acasă în liniște*, să *plec acum acasă*. Toate celelalte date sunt stăvilite & în lumeareală, în restaurant, ne ridicăm cu toții în picioare precum o turmă & ne repezim

pe stradă. Lumea se calcă în picioare în jurul nostru, în vârful dealului învăluit în semiîntuneric, și luată prin surprindere de absența oricărei mișcări dinspreFeed. Toate comunicațiile au fost oprite. În depărtare, turnul, Hubul Feedului, a rămas în continuare luminat, însă acum nu mai transmite decât ce-i spune guvernul. Rămasă conectată la rețea, văd cum quickcode-urile trezesc acum la viață panourile cu reclame, făcându-le să pulseze cu același mesaj la nesfârșit, care se reproduce în buclă și se transformă în culori de neon orbitoare, răspândindu-se peste tot, umplând aerul, înecând cerul nopții în nuanțețipătoare care ne spun să plecăm acasă, că s-a dat stingerea, mergețiacasă, s-a dat stingerea, mergețiacasă, s-a dat stingerea, mergețiacasă.